

Præterea censeo: Nu holder I fa'me kæft!

Af [GENTLEMAN RUP](#)

Jeg har det ikke godt med dette her. Det er dybest set ikke en rolle, jeg bryder mig om. Jeg synes ikke det er særlig lang tid siden, jeg selv blev tyssset på i biografmørket, når jeg sammen med et par jævnaldrende kammerater følte det som min fornemmeste pligt højlydt at kommentere hver enkel scene og replik.

Men indrømmet: Nu er jeg selv blevet tysser. Og en ganske vred og pernitten én af slagsen, hvis jeg skal være helt ærlig. Overgangen er sket gradvist og ganske umærkeligt. Måske er det fordi jeg er blevet ældre og klogere. Måske er det fordi jeg er blevet mere nærig, og vil have det maksimale udbytte ud af min biografbillet. Men sikkert er det, at jeg ikke kan koncentrere mig om en film, når der sidder en selvbestaltet filmkritiker og kommenterer special-effekterne, skuespillerpræstationerne eller noget tredje. Eller hvis to biografgængere føler, at filmoplevelsen er en social begivenhed, og at filmen løbende skal debatteres, hændelsesforløb udredes.

Jeg vil skynde mig at tilføje, at jeg har noget imod disse mennesker i sig selv. Jeg er ikke et asocialt og fjendtligt menneske. Det er de ligegyldige kommentarer og den overflødige snak, jeg hader. Jeg gider heller ikke slå kommentatorsporet til, når jeg ser en film på DVD (og det er endda som regel af folk, der *har* noget interessant at sige!).

Dybest set handler det nok om den selvforagt jeg ville føle, hvis jeg lod være med at gøre noget under filmen, for bagefter – når det er for sent - at brokke mig til min frakkekrave. For det er da det letteste: Ikke at gøre noget. Men nej. Nu er det slut!

For du kender det med garanti. Du har fundet dit sæde, sat dig til rette og venter på at filmen skal starte. Der er en generel uro i en biografisal, før lyset slukkes. Folk skal finde deres pladser; måske nogen er kommet til at lave den klassiske "sidde-på-den-forkerte-plads", overtøjet skal af, osv. Det er klart, at man på dette tidlige stadie af biografoplevelsen bør forvente en del støj.

Snakken under forfilmen – all right, du kunne som filmentusiast være foruden, men "vi skal alle have lov til at være her". Men allerede her kan man begynde at spotte dem i mængden: De potentielle problemmagere. Ofte færdes de i grupper af andre snakkesaglige. Måske har de fundet sammen netop for at genere dig i biografen?

Aftenens film. Ganske rigtigt. Snakken dør hen, men der er et par genstridige elementer, der fortsætter. Tilkendegivelser om hvorvidt man har tænkt sig at se de reklamerede forfilm fortøner sig i kommentarer om den just startede film. Man causerer over de medvirkende, hvis navne viser sig på lærredet. Måske har man hørt et eller andet godt eller skidt om filmen... "han døde da i etteren". "Nej hvor er den effekt ringe lavet" Snakkesnakke-hvisketiske – HOLD SÅ KÆFT!!!

Der er ingen her, der skal stigmatiseres. Disse movimatiske vandaler kommer fra alle grupper i samfundet. Unge og gamle. Små og store.

Om *Præterea censeo*
Præterea censeo er et fast indslag i 16:9. Her får skiftende skribenter spalteplads til - under pseudonym - at komme med mere eller mindre seriøse ud- og indfald mod alle sider af filmens verden. En skønsom blanding af ucensurerede krigs- og kærlighedserklæringer. Ordet er frit ...

Mænd og kvinder. Tykke og tynde. Men der er et par typer, der er værre end andre.

En af de værste er teenager-fyren, der bliver genert over sine nyopdagede sentimentale følelser, og partout skal bruse ud med et eller andet macho udsagn for ligesom at tilkendegive, at "det der følelses-halløj bider ikke på mig!". Det skal man lægge øre til, når man selv sidder og kæmper med tårerne i slutningen af *The Return of the King*.

Plot-afsløreren er også slem. Det er vedkommende, der allerede 5 minutter inde i *The Sixth Sense* højlydt erklærer, at "nåh, det er den der, hvor han opdager, at han selv er et spøgelse". Eller for den sags skyld typen, der en halv time efter, at *alle* andre har gennemskuet plottet i en film, belærende meddeler sine med-biografgængere, hvordan tingene hænger sammen.

Eksemplerne er talrige. Farmand, der giver sin 7-årige søn ret i, at "ham Gandalf nok er Frodos far", og derved tilkendegiver, at 1) han har taget sit barn med ind og se en film, der ikke egner sig til små børn, og 2) at han tydeligvis ikke har læst romanforlægget (hvilket i dette specifikke eksempel efter undertegnede mening må betegnes som en dødssynd). Veninderne, der burde sidde på café, men finder det nødvendigt at sidde i en biografsal og opdatere sladder og andre nyheder. Spaden, der ser det som sin fornemmeste pligt højlydt at opdatere hvor vi slap Neo og co. i den første *Matrix*, når man er gået ind for at se fortsættelsen. Jeg kunne blive ved.

Men den allerværste er dig, der sidder tættest på den formastelige, som ikke vil tie stille. Du er mindst ligeså irriteret over kommentarerne som jeg er, men du er bange for konfrontationen. "Åh nej, hvad vil dette 12-årige barn ikke tænke, hvis jeg beder ham om at tie stille?". "Det er nok bedst at lade som ingenting". "Bare et eller andet fjols ville gøre noget". Niks. Den går ikke længere!

Vi skal løfte i flok! Jeg opfordrer hermed alle filminteresserede biografgængere til sammen med mig i al fremtid at nedstirre og aktivt tysse på disse cinemaskopiske syndere og vandaler! De skal vide, at vi ikke gider høre på deres ligegyldige udbrud og overflødige kommentarer. De har alt for længe domineret biografværrederne og haft frit spil til deres usle forehavende. Lad os én gang for alle slå fast, at en tur i biografen ikke er en social happening, men en individuel oplevelse, der først *bagefter* kan analyseres og gennemdiskuteres, ligeså meget som hjertet begærer!

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

[|| forrige side](#) | [næste side ||](#)